

имашъ отгоръ си. Що държишъ този ножъ? на що ти служи? хвърли го, защото той не ползова нито тебе, нито мене; и хайде бърже, че немамъ време за губене.»

На мѣсто отговоръ старецътъ пристѣпи.

«Бърже ти думамъ! трѣба да свършимъ,» извика нетърпѣливо Каралъ.

И като са опрѣ изново о дървото, той са готвяше да гръмне Тутакси отъ единъ клонъ надъ главата му паднѣ единъ товаръ — бѣше самъ си Пикильо — паднѣ нежидано на ржката която държеше карабината, наведе оржжіето на долу и поклати злодѣца, който, като немаше грижа освѣтъ за земнынѣ работы, не помысляше какво става надъ главата му и съкаше че не трѣба да има сношенія съ небеснынѣ работы.

Смаянъ изъ найнапредъ отъ туй свѣше дошло нападене, и проведената отъ небето на непріателя му помощъ, той подиръ малко са свѣсти и стиснѣ съ жилиаститѣ си ржцѣ младия си и слабъ противникъ, който викаше на стареца: «Бѣгайте, бѣгайте.» И съврременно, като дръпнѣ Пикильо съ двѣ ржцѣ оржжіето което държѣше непріателътъ му, мѣчаше са да го остиска; но Каралъ въ единъ мигъ го потърколи на земята и извика съ тържество и съ гнѣвъ щомъ позна Пикильо:

«Той е, рече Каралъ, діаволътъ ми го проважда Тосъ пѣтъ нема да са отърве.»

И като стѣпи съ одина си кракъ на немоцното тѣло на непріателя си, готвяше са да му строши главата съ кондака на карабината. Но тутакъ си една силна ржка заби ловешкыя ножъ чакъ до череня въ корема на разбойника. Каралъ раненъ смъртно, изрева яростно и паднѣ.

«Аа! безполезенъ ми е ножътъ и не умѣѣ да го употрѣбѣѣ извика старецътъ, който бѣше дошълъ до тѣхъ. Паднѣ, паднѣ звѣрьтъ! и другый пѣтъ съмъ азъ гонилъ таквизи въ този лѣсъ, но не толкози опасны. Е! дѣца! Любезна ми Кармено . . . Припаднало ѣ, не е на себеси, Аише, ты която си твърда